

“Es va fer menjar, es va fer Pa”

El més gran boig que hi ha hagut i hi haurà és Ell. ¿És possible bogeria més gran que entregar-se com Ell s'entrega, i als qui s'entrega? Perquè bogeria hauria estat quedar-se com un Nen indefens; però, aleshores, fins i tot molts malvats s'entendririen, sense gosar maltractar-lo. Li semblà poc: va voler anorrear-se més i donar-se més. I es va fer menjar, es va fer Pa. —Diví Boig! Com et tracten els homes?... Jo mateix? (Forja, 824)

1 de setembre

Considereu l'experiència, tan humana, del comiat de dues persones que s'estimen. Voldrien estar sempre plegades, Però el deure —el que sigui— les obliga a allunyar-se. El seu afany seria de continuar sense separar-se, i no poden. L'amor de l'home, que per gran que sigui és limitat, recorre a un símbol: els qui s'acomiaten bescanvien un record, tal vegada una fotografia, amb una dedicatòria tan encesa que sorprèn que no cremi la cartolina. No aconsegueixen de fer més perquè el poder de les criatures no arriba tan enllà com el seu voler.

El que nosaltres no podem fer, pot fer-ho el Senyor. Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, no deixa un símbol, sinó la realitat: resta Ell mateix. Anirà al Pare, però romandrà

amb els homes. No ens llegarà un simple obsequi que ens faci evocar la seva memòria, una imatge que tendeixi a desdibuixar-se amb el temps, com la fotografia que aviat es fa deslluïda, groguenca i sense sentit per als qui no foren protagonistes d'aquell moment amorós. Sota les espècies del Pa i del Vi, hi és Ell, realment present: amb el seu Cos, la seva Sang, la seva Ànima i la seva Divinitat. (És Crist que passa, 83)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/dailytext/es-va-fer-
menjar-es-va-fer-pa/](https://dev.opusdei.org/ca/dailytext/es-va-fer-menjar-es-va-fer-pa/) (09/08/2025)